

Skarga wniesiona w dniu 27 grudnia 2012 r. — Yaqub przeciwko OHIM — Turcja (ATATURK)**(Sprawa T-580/12)**

(2013/C 79/37)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: J. Yaqub (Nottingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: J. Jenkins, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Republika Turcji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 17 września 2012 r.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „ATATURK” dla towarów z klas 3, 5, 25, 29, 30 i 32 (wspólnotowy znak towarowy 4 633 434)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Republika Turcji

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawach odmowy rejestracji zgodnie z art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i f) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — CFE-CGC France Télécom-Orange przeciwko Komisji**(Sprawa T-2/13)**

(2013/C 79/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CFE-CGC France Télécom-Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A.L. Lefort des Ylouses i A.S. Gay.)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi Związku za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9403 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2011 r., uznającej za zgodną ze wspólnym rynkiem, pod pewnymi warunkami, pomoc udzieloną przez Republikę Francuską na rzecz France Télécom, dotyczącą zmiany sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych we France Télécom [pomoc państwa nr C 25/2008 (ex NN 23/2008)]⁽¹⁾.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem głównym, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ze względu na to, że zaskarżona decyzja uznaje za pomoc państwa zmianę sposobu finansowania emerytur urzędników państwowych zatrudnionych przez France Télécom wprowadzona ustawą nr 96-660 z dnia 26 lipca 1996 r. Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE:

— poprzez stwierdzenie, że ustawa z 1996 r. mogła być uznana za korzyść ekonomiczną;

— poprzez stwierdzenie wybiórczego charakteru zmiany, pomimo że brak zewnętrznej podstawy porównania wykluczał wszelką wybiórczość;

— poprzez stwierdzenie, że ustawa z 1996 r. może powodować zakłócenia konkurencji w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, pomimo że uiszczenie przez France Télécom nadzwyczajnej opłaty skutecznie zneutralizowało niekorzystne skutki, które dla France Télécom powodowała ustawa z 1990 r.

- 2) Zarzut drugi dotyczący, tytułem ewentualnym, naruszeń prawa i błędów w ocenie przy uzależnieniu zgodności ustawy z 1996 r. ze wspólnym rynkiem od warunków przewidzianych w art. 2 zaskarżonej decyzji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia szeregu podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej, mianowicie zasady równości broni, prawa podmiotów zainteresowanych do bycia wysłuchanymi, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i prawa do zachowania rozsądnego terminu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, ze względu na to, że zaskarżona decyzja nie zmierz do odzyskania pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem, lecz do nałożenia na przyszłość na France Télécom dodatkowych obciążeń, które zdaniem strony skarżącej spowodują zahamowanie jej rozwoju na rynkach telekomunikacyjnych.

(¹) Dz.U. 2012, L 279, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — Ronja przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/13)

(2013/C 79/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ronja s.r.o. (Znojmo, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat E. Engin-Deniz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— przeprowadzenie rozprawy

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Gestdem 2012/3329 i udostępnienie całości dokumentów;

— stwierdzenie naruszenia Komisji ze względu na brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii ze względu na naruszenie art. 13 dyrektywy 2001/37/EG (¹) oraz art. 34 TFUE w związku z § 7a austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi między innymi co następuje.

- 1) Naruszenie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (²)

Skarżąca podnosi zasadniczo, że Komisja odmówiła żądanego dostępu do całości dokumentów (korespondencja pomiędzy Republiką Austrii a Komisją w związku ze skargą nr 2008/4340 ze względu na rzekomą niezgodność austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych z dyrektywą 2001/37) w przeważającej mierze w oparciu o argumentację władz austriackich nie badając tych argumentów pod względem merytorycznym. Zdaniem skarżącej negatywny wpływ na postępowanie w sprawie odpowiedzialności państwa, jakie prowadziła ona przed austriackim Verfassungsgerichtshof miał nie dostęp do dokumentów, lecz odmowa jego udzielenia. Dodaje ona ponadto, że cel przepisu ustanawiającego odstępstwo w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 wymagałby raczej udostępnienia omawianych dokumentów.

- 2) Brak wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii ze względu na naruszenie art. 13 dyrektywy 2001/37/EG oraz art. 34 TFUE w związku z § 7a austriackiej ustawy dotyczącej wyrobów tytoniowych

W tym kontekście skarżąca podnosi między innymi, że gdyby wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom państwa, wówczas austriacki Verfassungsgerichtshof w swym orzeczeniu dotyczącym roszczeń skarżącej z tytułu odpowiedzialności państwa nie mógłby dojść do wniosku, że dyrektywa 2001/37 przyznaje prawa jedynie konsumentom, a nie przedsiębiorstwom.

(¹) Dyrektywa 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194, s. 26).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2013 r. — ADEAS przeciwko Komisji

(Sprawa T-7/13)

(2013/C 79/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association pour la Défense de l'Épargne et de l'Actionariat des Salariés de France Télécom-Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A.L. Lefort des Ylouses i A.S. Gay)